

De man die deze keer op de koffie geweest is was door uw verslaggever uitgekozen om twee totaal verschillende redenen. Op de eerste plaats omdat hij de vader is van een aantal dochters die hun sporen verdiend hebben binnen de parochie, terwijl hijzelf daarbij ook nog vrijwilliger is. Maar de tweede reden is wel heel bijzonder: onze gast heeft een aantal jaren een beroep uitgeoefend dat je in Cuijk niet tegenkomt omdat het letterlijk zeer 'grondgebonden' is terwijl je er toch geen landbouwer voor hoeft te zijn.

Leest u maar verder in het stukje levensverhaal van **Harry Soer**.

Harrie is in 1931 geboren diep in Zuid Limburg, in Ubach over Worms, gelegen aan beide zijden van het riviertje de Worms. Toen ik vroeg, hoe groot was die plaats vroeger zei Harry: "7 kermissen". Daarmee bedoelde hij dat er 7 wijken of dorpjes waren die ieder hun eigen kermis hadden. Een redelijk grote plaats dus, en een bijzondere manier om dat aan te geven.

Zijn vader en moeder waren in 1929 vanuit Drente - Emmen en Erica - vanwege de crisis weggetrokken uit het noorden, waar nauwelijks nog een boterham te verdienen viel, om in de buurt van de steenkolenmijnen hun geluk opnieuw te beproeven. De grootvader van de kant van zijn moeder was reeds vroeger naar de kolenmijnen vertrokken en dat was hen goed bevallen.

Vader Soer ging ondergronds in de mijn Juliana in Eijgelshoven. En dat voor 6 gulden in de week.

Omdat hij in Drente slager was geweest, zelfs een eigen slagerij had gehad in Sneek, begon hij al snel weer met een eigen handeltje, nu in vis, vooral haring en bokking. Van de 6 gulden gingen er 5 naar moeders voor het huishouden en een stopte hij er in zijn handel. Totdat het bedrijfje zo floreerde dat hij de mijn kon verlaten.

De familie Soer was Nederlands Hervormd en dat was in het zuiden niet altijd even gemakkelijk. Bij een ruzie met de pastoor over een kwajongensstreek van zoom Harry dreigde de priester: 'Soer, als ik wil maak ik jouw protestantse handel kapot'. Maar vader Soer was een nuchtere en oprechte man uit het noorden en die liet zich niet uit het veld slaan. Hij werd gewaardeerd door de Limburgers om zijn eerlijkheid en dat duurt toch het langst.

In wijde omgeving werden huisslachten gedaan en thuis in de schuur werden kippen geslacht. Samen met de vishandel leverden alle activiteiten een redelijke broodwinning op.

Hoewel de handel wel goed liep, waren er andere en meer oprechte redenen voor vader en moeder Soer om katholiek te willen worden. Maar dan mochten ze van de pastoor in die tijd geen Statenbijbel in huis hebben en ook geen psalmen-zangbundel en dat ging hen te ver. Dus ging de overgang niet door. Er was trouwens ook een protestante kerk en een dito lagere school in het dorp. Deze doorliep Harry tot z'n 12de jaar. Toen hij 9 jaar was kreeg hij een transportfiets om de verse vis dagelijks na schooltijd in Heerlen op te halen bij de handelaar. Dat scheelde weer een kwartje per zending. Ook moest hij alles leren in het huishouden omdat moeder in de winkel meewerkte. Zodoende kon hij redelijk goed koken en dat komt hem nu goed van pas. Toen hij van school afkwam kon hij, in de oorlog, bij zijn vader komen werken. Schapen en kippen slachten, varkens en andere beesten. Hij heeft zijn hele leven altijd al het werk aangepakt dat hij op zijn weg tegenkwam.

Zijn opmerking: "Een werker zie ik graag, maar een lui lak niet" is dan ook niet zo verwonderlijk.

Dat slachten, en vooral het verdoven, gebeurde op het platteland, zo achteraf aanvankelijk nog op een ouderwetse manier, waarvan we nu de kriebels krijgen.

Verdoven met een klap van een houten hamer en met een mes steken in een bloedvat in de borstingang van het dier. Daar kom je nou voor in het gevang ! Na deze handeling was er dan, als een soort ritueel, eerst een borrel. Bij royale boeren kon er wel eens een tweede borrel af.

Toen Harrie 18 was ging hij naar de Juliana mijn, 384 meter diep, als kompel. Met zijn sterke lichaam vond hij het werk op zich niet zwaar, maar het stof maakte het moeilijk.

Iedere mijnwerker moest een dagproductie doen over een front van 8 meter breed en 1,2 meter diep met een hoogte variërend van 70 centimeter, 1 meter 40 tot 2 meter. 70 centimeter vond hij het mooiste werken, op de knieën.

Uw verslaggever krijgt nu een les in steenkool: vette kool, antraciet, nootjes 4 en 5, cokes, noem maar op ! De beste steenkool kwam uit de Dominiale mijn. Het is maar dat u het weet.

Bij het winnen kwam ook steen en ‘middelproduct’ vrij. Opnieuw een les, die ik u zal besparen.

Het werk gebeurde met ‘afbouwammers’ gedreven door perslucht. Zo stonden er wel 20 man op een rij over een breed front. De kameraadschap was groot, men was in de enge ruimte en in het bijna donker op elkaar aangewezen. Het schaften gebeurde op of bij de werkplek. Zolang het mijnwerkerspak gedragen werd mocht er natuurlijk niet worden gerookt. Gelukkig heeft hij nooit iets ernstigs meegemaakt, maar de Nederlandse mijnen stonden dan ook bekend om hun veiligheid. In sommige landen is dat wel anders, zo lezen wij nu nog regelmatig in de krant.

De baan betaalde goed, maar toen hij 23 jaar was kon Harry bovengronds gaan werken in de kolenwasserij, met behoud van salaris. Een dag per jaar wisten ze de kolen voor de directeur en voor het koninklijk huis. Die kolen kregen dan drie wasbeurten en mochten maar 1 % stof bevatten tegen normaal 4 - 8 %. Hoezo, verschil moet er Zijn ?

Omdat hij als jonge kerel weinig contact kon krijgen met katholieke meisjes, pakte Harry dat probleem grondig aan en werd zelf katholiek. Nu lag de wereld aan zijn voeten. Toch zou het allemaal heel anders lopen. Mocht u denken dat Harry zijn toekomstige vrouw in Indonesië was tegengekomen, dan hebt u het mis. Hij wilde wel als vrijwilliger naar dat verre land, maar toen hij zich goed en wel had opgegeven waren de Nederlandse militairen daar niet meer nodig. Nee, toen hij op een dag zijn plaats in de bus aanbood aan een jongedame viel het dubbeltje meteen. Treesje Voorn was met haar moeder en een zusje uit Indisch Nederland gekomen en ging vanuit Nieuwenhagen met de bus op en neer naar haar werk als secretaresse bij een arts in het oude ziekenhuis in Heerlen. Harry werkte inmiddels als schilder aan het nieuwe ziekenhuis en mocht als beloning voor het ‘opstaan’ in de bus mee oplopen in de richting van het ziekenhuis. En toen sloeg de vonk over. Een leven lang zijn ze niet meer van elkanders zijde geweken.

Toen de vonk zich als ‘vuur’ ontwikkelde zijn ze getrouwd. Dokter Lubbers waar Treesje werkte, had wel bezwaren tegen het huwelijk: ‘Je trouwt toch niet met een werkman’. Bovendien wist de dokter dat Harry in de oorlog wel eens gesmokkeld had. Nota bene ook hechtnaalden en ander medisch materiaal voor het ziekenhuis in Heerlen, vanuit Duitsland. Hulp wordt vaak snel vergeten.

Het jonge paar woonde eerst in huis bij moeder Voorn, die een flat had gekregen in Heerlen. Later trokken ze, met de eerste twee dochtertjes, in een eenvoudig huis voor 8 gulden in de week. De wc in de tuin, dunne muren, en douchen moesten ze nog in de flat van mama Voorn, volgens Harry een schoonmoeder uit duizenden.

Hij adviseerde Treesje, vooral na het bezwaar van de dokter, om maar ontslag te nemen als een soort wraak.

Nog even heeft ze bij een wijnhandel in Maastricht gewerkt maar eigenlijk heeft zij zich vanaf dat moment een leven lang thuis aan haar man en kinderen gewijd.

Ze kregen alles bijeen 5 dochters, waarvan Hanny, de jongste, enkele jaren geleden is gestorven aan kanker. Zij was al langer wat gehandicapt door stuipen, maar de lieveling van iedereen in de familie en in de wijde omgeving daarvan. Een groot verlies. Harry zegt: “Je kunt niet zoveel verdriet hebben als je niet evenveel van iemand gehouden hebt”.

Niet onvermeld mag blijven dat Anita Hoed altijd zo zeer met de meisjes Soer is opgetrokken dat Harry haar met trots en een traan hun ‘pleegdochter’ noemt.

De mijnen werden gesloten, de economie in Limburg liep terug, en Harry kreeg de kans om bij het ‘booming’ Homburg in Cuijk te gaan werken. Dan denk je, met zijn ervaring zal hij wel slachter worden, maar nee hoor, hij kwam in de personeelskeuken te staan-

Na een ‘ziektewet kwestie’ kwam hij tegen zijn zin in 1972 in de WAO terecht.

Ze woonden altijd al ‘In het Hoefijzer’ op nummer 10. Van daaruit heeft Harry letterlijk alles opgepakt wat er aan werk op zijn pad kwam. Van krantenwijken tot de nachtploeg, van Smits tot Hendriks.

Zo heeft hij tot boven zijn 65ste jaar gewerkt, waardoor zijn gezin nooit op anderen aangewezen was.

Vanaf het begin zijn alle gezinsleden Soer nauw betrokken geweest bij het wel en wee van de parochie van de H. Jozef. Zoals volop bekend, hebben de dochters allemaal een goede stem en die stemmen klinken in menige samenstelling in de kerk en ook in de hele gemeenschap van Cuijk. De kinderen hebben hun goede stem geërfd van hun grootvader Soer. Vol trots: “Die klonk nog zuiver toen hij al 90 jaar was geweest”.

Overigens liep de eerste kennismaking met pastoor Smits niet van een leien dakje. Harry wilde zijn huis in ’t Hoefijzer laten inwijden, naar goed

Limburgs gebruik. De pastoor weigerde omdat de familie Soer geen kerkbijdrage gaf. Toen Harry hem eens uitlegde hoeveel zij samen wekelijks naar de kerk brachten in de vorm van plaatsengeld en bijdrages aan de collectes, ging de pastoor toch overstag. Dat is typisch Harry Soer, onverschrokken maar eerlijk.

De kinderen werden allemaal lid van het koor en Harry betaalde de bijdrage daaraan trouw. Gelukkig maar, want daar profiteren we nu nog van !

Als bijna enige ontspanning gingen Harry en Treesje iedere week een paar keer dansen in Overasselt. Dat was hun lust en hun leven.

Daarnaast was en is hij vaak te vinden in de tuinen van “De Bushel”, waarbij hij behalve 25 jaar tuinier, ook beheerder is. Ieder jaar mogen we enkele vruchten van zijn werk op het altaar van onze kerk bewonderen in de prachtige vorm en kleur van mooie pompoenen.

Eind '96 is Treesje ziek geworden en twee keer aan een hersentumor geopereerd. Langzaam is het toen bergafwaarts gegaan. Dramatisch was het voor het hele gezin toen ze het huis moest verlaten om opgenomen te worden in Oss. Na een maand is ze daar heel rustig, ingeslapen, haar gezin in verbijstering achterlatend.

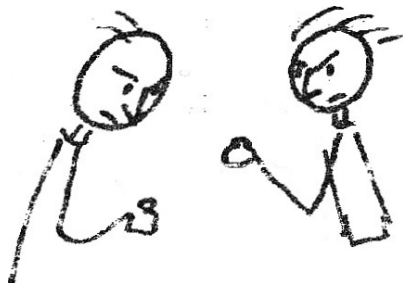
Dat is nu een jaar geleden. Maar nog steeds speelt ze eigenlijk een centrale rol binnen het gezin. Zo steekt dat daar bij Soer in elkaar.

Sterk speelt ook de Indische cultuur nog mee, die moeder Treesje meegebracht had. Ook het eten hoort daarbij als een stukje levensstijl. Dal roept telkens weer herinneringen op. Gelukkig wonen alle kinderen redelijk in de buurt en ze zorgen goed voor hun vader. Dat maakt het voor hem wel gemakkelijker, maar toch is hij een jaar lang ontworteld geweest. Als hij daarover vertelt komen er nog tranen. Gelukkig mogen grote kerels tegenwoordig ook huilen. En dat hoef je niet meer alleen te doen !

Harry beseft dat hij naast de kinderen heel veel steun aan het geloof gehad heeft en nog, steeds heeft. Dal zou hij niet kunnen missen. Hij hoopt dan ook dat de structuren van de parochie in stand kunnen blijven. ook in de toekomst. Daar filosoferen we samen nog wat over terwijl er een oude klare op tafel komt. Dat maakt het praten nog gemakkelijker dan het al was

en het maakt de kijk op de toekomst misschien ook wel iets zonniger. Daar werkt dat spul erg goed bij.

Harry, het was een genoegen om je zo te leren kennen. Mooi toch, zoals twee leeftijdsgenoten van heel diverse pluimage meer dan drie uur met elkaar bezig zijn. Bedankt !

Deze pdf-versie is gemaakt door Peter Broekmans.